

ปัจจัยความสามารถในการบริหารเพื่อเข้าสู่เศรษฐกิจดิจิทัล Factors of management ability to enter the digital economy

ปองพล วงศ์วิศิษฐ์^{1*}, ศิริมา วิภาตวรรณ², วราพร วรณะพันธุ์³ และดวงพร สุพรรณเพ็ชร⁴
Pongphon Wongwisit¹, Sirima Wipaswanna², Waraporn Woranapun³ and Thungporn Supunpech⁴

สาขาวิชาการจัดการ คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยกรุงเทพธนบุรี

Faculty of Business Administration (Management), Bangkokthonburi University

*ผู้นิพนธ์หลัก e-mail: p.wongwisit@gmail.com

Received: December 1, 2022; Revised: December 28, 2022; Accepted: December 30, 2022

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1. เพื่อศึกษาปัจจัยภายใน และปัจจัยภายนอกที่ส่งผลต่อความสามารถในการบริหารเพื่อก้าวสู่เศรษฐกิจดิจิทัล 2. เพื่อศึกษาระดับความสามารถในการบริหาร เพื่อก้าวสู่เศรษฐกิจดิจิทัล กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ ได้ขนาดกลุ่มตัวอย่างที่ 400 ตัวอย่าง การสุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้เป็นการสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive sampling) สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลประกอบด้วย ค่าร้อยละ (Percent) ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) การแจกแจงแบบเอฟ (F-Test) การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-Way ANOVA) และการวิเคราะห์ความถดถอยเชิงเส้น (Linear Regression Analysis)

ผลการศึกษาพบว่า ระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยภายในและภายนอกที่ส่งผลต่อความสามารถในการบริหารเพื่อก้าวสู่เศรษฐกิจดิจิทัล พบว่า ปัจจัยภายในโดยรวมมีค่าเฉลี่ย 3.90 ระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก โดยด้านการจัดการทรัพยากรมนุษย์มีค่าเฉลี่ย 3.84 ปัจจัยด้านการบริหารจัดการ มีค่าเฉลี่ย 3.96 และปัจจัยภายนอกโดยรวมมีค่าเฉลี่ย 3.85 โดยปัจจัยด้านความสามารถในการแข่งขัน มีค่าเฉลี่ย 3.83 และปัจจัยด้านเทคโนโลยีมีค่าเฉลี่ย 3.85 ผลการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์ความถดถอยเชิงพหุพบว่าปัจจัยภายในด้านการจัดการทรัพยากรมนุษย์ด้านการบริหารจัดการ และปัจจัยภายนอกด้านเทคโนโลยีส่งผลต่อความสามารถในการบริหารเพื่อก้าวสู่เศรษฐกิจดิจิทัล ได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

คำสำคัญ: ความสามารถในการบริหาร; เศรษฐกิจดิจิทัล

ABSTRACT

The objectives of this research were: 1. To study internal factors and external factors that affect management ability to step into the digital economy. 2. To study the level of management ability. to step into the digital economy The sample group used in this research The sample size was 400 samples. The sampling used in this study was a purposive sampling. The statistics used to analyze the data consisted of percentage, mean and standard deviation, F -Test, One-Way ANOVA, and Linear Regression Analysis.

The study found that the level of opinions about internal and external factors affecting the ability of management to step into the digital economy found that the overall internal factors had an average of 3.90. The opinion level was at a high level. Human resource management had an average of 3.84, management factors had an average of 3.96 and overall external factors had an average of 3.85, with competitiveness factors had an average of 3.83 and technology factors had an average 3.85 The results of the analysis of multiple regression coefficients revealed that the internal factors of human resource management and technology external factors affecting the management's ability to step into the digital economy. was statistically significant.

Keywords: Management abilities; Digital Economy

บทนำ

เทคโนโลยีสารสนเทศ เป็นกลไกสำคัญในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจและสังคมในปัจจุบัน โดยจะเป็นปัจจัยสำคัญที่ปฏิรูปการทำการธุรกิจ กระบวนการผลิต การค้า รวมถึงการบริหาร เรียกได้ว่ากิจกรรมทางเศรษฐกิจและสังคมจะมีเทคโนโลยีดิจิทัลเข้าไปเกี่ยวข้อง ซึ่งนำมาสู่เศรษฐกิจดิจิทัลที่ใช้เทคโนโลยีดิจิทัลมา

ใช้เพิ่มผลผลิต เพิ่มมูลค่า โดยใช้เวลาและแรงงานน้อยลงแต่ได้ผลผลิตมากขึ้นทั้งในภาคการผลิต การค้าและบริการ สิ่งสำคัญของการก้าวเข้าสู่เศรษฐกิจดิจิทัล นอกเหนือจากเทคโนโลยีดิจิทัลและโครงสร้างพื้นฐานดิจิทัลที่จะเป็นจุดเริ่มต้นแล้ว สิ่งสำคัญอีกส่วนคือบุคลากรที่มีขีดความสามารถในการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลเพื่อสร้างผลผลิต รวมถึงการ

สร้างนวัตกรรมเพื่อยกระดับธุรกิจ ด้วยเหตุนี้ การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์จึงเป็นสิ่งสำคัญ ทั้งบุคลากรของภาคเอกชนที่จำเป็นต้องก้าวทันเทคโนโลยีเพื่อช่วยส่งเสริมให้ธุรกิจไทยเติบโตได้ในระดับนานาชาติ รวมถึงบุคลากรภาครัฐที่ต้องเข้าใจสภาพแวดล้อมของธุรกิจและสังคมที่เปลี่ยนแปลงไป (กรุงเทพธุรกิจ, 2565)

ในปี 2560 ประเทศไทยได้เริ่มพัฒนาอย่างจริงจังเข้าสู่ระบบเศรษฐกิจดิจิทัล โดยมีแนวนโยบายด้านดิจิทัลของรัฐบาลที่ชัดเจนในการส่งเสริมการพัฒนาและการใช้นวัตกรรมเทคโนโลยีดิจิทัล เพื่อให้ประเทศหลุดพ้นจากกับดักการพัฒนาทั้งในเชิงเศรษฐกิจและสังคม นอกจากนี้ พระราชบัญญัติการพัฒนาดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม พ.ศ. 2560 ยังชี้ประเด็นสำคัญในการส่งเสริมไปสู่เป้าหมายดังกล่าว ทั้งในเรื่องของการส่งเสริมอุตสาหกรรม และนวัตกรรม การลงทุน การนำไปใช้ประโยชน์ ทั้งเชิงเศรษฐกิจและสังคม รวมไปถึงการพัฒนากำลังคนดิจิทัลของประเทศ เมื่อเปรียบเทียบกับขีดความสามารถด้านดิจิทัลในระดับโลกพบว่า ประเทศไทยยังอยู่ในระดับกลาง โดยจัดอยู่ในอันดับที่ 41 จาก 63 ประเทศ ในดัชนี World Digital Competitiveness Ranking 2017 (DRI) โดย IMD และอันดับที่ 62 จาก 139 ประเทศ Networked Readiness Index 2016 (NRI) โดย World Economic Forum และเป็นตำแหน่งที่ 3 ของอาเซียน

ในทั้ง 2 ดัชนี โดยในภาพรวม จุดแข็ง คือ การมีจำนวนผู้ใช้อินเทอร์เน็ตผ่านโทรศัพท์มือถือที่สูง มีตลาดส่งออกสินค้าดิจิทัลที่แข็งแกร่ง และมีสภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจ โดยเฉพาะภาคเงินที่แข็งแกร่ง จุดที่ติดังนี้ยังต้องพัฒนาต่อ คือ การใช้เทคโนโลยีดิจิทัลในภาคธุรกิจ และการปรับปรุงกฎหมาย/ กฎระเบียบด้านดิจิทัล ส่วนจุดอ่อนที่ประเทศไทยต้องเร่งแก้ไขโดยด่วนคือ ทักษะดิจิทัลของประชาชน และแรงงานด้านดิจิทัลที่ต่ำมาก การขาดนวัตกรรมดิจิทัล หรือการวิจัย และพัฒนาสินค้า และบริการที่นำเข้าสู่ตลาดได้จริง ความเสี่ยงของการลงทุนสูง และปัญหาการคุ้มครองทรัพย์สินทางปัญญา (สำนักงานส่งเสริมเศรษฐกิจดิจิทัล, 2563)

ในเชิงธุรกิจ ภาคธุรกิจบางส่วนมีการปรับตัวเข้าสู่ระบบเศรษฐกิจดิจิทัล โดยเริ่มปรับตัวผ่านช่องทางอินเทอร์เน็ต เช่น การค้าขายออนไลน์ หรือพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ ซึ่งดูได้จากมูลค่า e-Commerce ไทยในปี 2559 มีมูลค่าถึง 2.52 ล้านล้านบาท แบ่งเป็น มูลค่า B2B 1.38 ล้านล้านบาท (ร้อยละ 54.74 ของตลาด) มูลค่า B2C 0.73 ล้านล้านบาท (ร้อยละ 28.89 ของตลาด) และมูลค่า B2G 0.41 ล้านล้านบาท (ร้อยละ 16.37 ของตลาด) อย่างไรก็ตาม สำหรับธุรกิจไทยโดยทั่วไปที่ส่วนใหญ่ไม่ใช่ธุรกิจ E-commerce นั้น มีอัตราการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลขั้นพื้นฐาน

ยังไม่ดีนัก โดยในปี 2559 มีสัดส่วนของสถานประกอบการทั่วประเทศที่มีการใช้งานคอมพิวเตอร์ อินเทอร์เน็ต และเว็บไซต์ ร้อยละ 26.9, 24.2 และ 8.6 ตามลำดับ โดยสถานประกอบการขนาดใหญ่ที่มีพนักงาน 200 คนขึ้นไปมีอัตราการใช้เทคโนโลยีที่สูงมากเกือบจะร้อยละ 100 ลดหลั่นลงมาถึงการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลที่น้อยมากในกลุ่มสถานประกอบการที่มีพนักงาน 1-10 คน ซึ่งสอดคล้องกับข้อมูลจากสำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (สสว.) ที่รายงานไว้ว่า แม้ว่าประเทศไทยในปี 2557 จะมี SME มากถึงกว่า 2.7 ล้านรายคิดเป็นร้อยละ 99.7 ของวิสาหกิจทั้งประเทศ มีการจ้างงาน 10.5 ล้านคน คิดเป็นร้อยละ 80.3 ของทั้งประเทศ แต่สร้างมูลค่า 5.2 ล้านล้านบาท หรือเพียงร้อยละ 39.6 ของผลิตภัณฑ์มวลรวมของประเทศ และโดยเฉลี่ยผลิตภาพแรงงานของ SME ยังห่างจากวิสาหกิจขนาดใหญ่ถึง 4 เท่า โดย SME ไทยยังคงเป็นตลาดแบบเก่า ไม่มีการพัฒนาในเชิงนวัตกรรมมากนักจึงไม่สามารถสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับสินค้าและบริการได้ อย่างไรก็ตาม แม้ว่าในภาพรวมอุตสาหกรรมดิจิทัลของไทยจะมีการเติบโตต่อเนื่องทุกปี แต่ยังมีข้อจำกัดด้านการเติบโต เนื่องจากผู้ประกอบการขนาดกลางและเล็กขาดแคลนเงินทุนในการขยายธุรกิจ และไม่สามารถขอกู้ยืมเงินได้ง่ายนักด้วยธุรกิจดิจิทัลส่วนใหญ่ถือว่ามีความเสี่ยงสูง

เกินกว่าที่ธนาคารจะยอมรับได้ ยิ่งไปกว่านั้นอุตสาหกรรมยังขาดการลงทุนในด้านนวัตกรรมที่นำไปสู่สินค้าและบริการที่มีมูลค่าสูง โดยเฉพาะอย่างยิ่งไม่มีการเชื่อมโยงการวิจัยและพัฒนาด้านดิจิทัลไปสู่ภาคอุตสาหกรรมเป้าหมายของประเทศ ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงมุ่งศึกษาประเด็นปัจจัยความสามารถในการบริหารเพื่อเข้าสู่เศรษฐกิจดิจิทัล (สำนักงานส่งเสริมเศรษฐกิจดิจิทัล, 2563)

จากงานวิจัยของ นันทพร ดำรงพงศ์ (2561) แสดงให้เห็นว่า อิทธิพลทางตรงที่ส่งผลต่อความสามารถในการดำเนินธุรกิจ คือความยั่งยืนของผู้ประกอบการ และเรื่องการพัฒนาผลิตภัณฑ์ สำหรับการบริหารทรัพยากรบุคคล และการบริหารจัดการการตลาดนั้นเป็นอิทธิพลทางอ้อมต่อความสามารถในการดำเนินธุรกิจ ซึ่งถ้าผู้ประกอบการสามารถเข้าถึงบริการของภาครัฐได้โดยมีระบบเทคโนโลยีช่วยบริหารจัดการ มีเงินทุนหมุนเวียนต้นทุนต่ำ สินค้าที่ผลิตมีคุณภาพได้มาตรฐาน ผู้ประกอบการมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ผลิตภัณฑ์ใหม่ ๆ ให้เกิดความแตกต่างโดยใช้การตลาดแบบดิจิทัล คือระบบ online หรือ e-commerce ก็จะช่วยให้อุตสาหกรรมสามารถแข่งขันได้ทั่วโลก และยั่งยืนในยุคเศรษฐกิจดิจิทัล

ในปัจจุบันมีผู้ให้บริการ Cloud Computing เพิ่มมากขึ้น บริการที่ให้ใช้หรือเช่าใช้ระบบคอมพิวเตอร์หรือทรัพยากรด้านคอมพิวเตอร์ของผู้ให้บริการ โดยครอบคลุมทั้งฮาร์ดแวร์และซอฟต์แวร์ที่ใช้ในการประมวลผลการจัดเก็บข้อมูล และระบบออนไลน์ต่าง ๆ ผ่านอินเทอร์เน็ต ซึ่งสามารถเลือกกำลังการประมวลผล เลือกจำนวนทรัพยากร ได้ตามความต้องการในการใช้งาน นอกจากนี้ยังสามารถเข้าถึงข้อมูลบน Cloud จากที่ไหนก็ได้ เรียกได้ว่าทั้ง สะดวกสบาย แล้วยังประหยัดเวลาในการดำเนินงานเป็นอย่างมาก Cloud Computing ไม่ได้เป็นเทคโนโลยีที่เก๋เกี้ยว และยังใช้อยู่ในชีวิตประจำวัน ซึ่งสามารถนำมาประยุกต์ใช้ได้กับธุรกิจทั้งขนาดใหญ่และขนาดเล็ก หรือแม้กระทั่งโปรเจกต์เล็ก ๆ ให้ดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ ช่วยเพิ่มศักยภาพทั้งในด้านของความเร็ว ความยืดหยุ่น และความปลอดภัย รวมไปถึงยังสามารถช่วยลดต้นทุน และประหยัดค่าใช้จ่ายไปได้มากอีกด้วยเช่นกัน ซึ่ง Cloud Computing ประโยชน์ในเชิงธุรกิจและการใช้งานทั่วไปนั้น นอกจากจะช่วยประหยัดค่าใช้จ่ายไปได้มากกว่าในอดีตแล้ว ยังมีประโยชน์อีกมาก เช่น ไม่ต้องลงทุนเรื่องทรัพยากรคอมพิวเตอร์หรือดูแลระบบเอง เพราะผู้ให้บริการจะเป็นฝ่ายลงทุนทรัพยากรด้าน IT เกือบทั้งหมด ซึ่งหลาย ๆ แบรินด์มี Service แบบ Pay Per use คอยไว้ให้บริการ

คือบริการที่ให้คุณจ่ายตามจริง ใช้เท่าไรจ่ายเท่านั้น ไม่ต้องกังวลปัญหาในเรื่องของสถานที่ เวลาหรืออุปกรณ์ เพราะขอเพียงแค่อุปกรณ์ที่สามารถเชื่อมต่อกับอินเทอร์เน็ตได้ ก็สามารถเข้าถึงและใช้งาน Cloud ทุกที่ได้แบบไม่มีข้อจำกัด

วัตถุประสงค์การวิจัย

การศึกษาวิจัยเรื่องปัจจัยความสามารถในการบริหารเพื่อเข้าสู่เศรษฐกิจดิจิทัลมีการกำหนดวัตถุประสงค์สำคัญดังนี้

1. เพื่อศึกษาปัจจัยภายใน และปัจจัยภายนอกที่ส่งผลต่อความสามารถในการบริหารเพื่อก้าวสู่เศรษฐกิจดิจิทัล
2. เพื่อศึกษาระดับความสามารถในการบริหาร เพื่อก้าวสู่เศรษฐกิจดิจิทัล

กรอบแนวความคิดในการวิจัย

แนวความคิดในการวิจัย ประกอบด้วย ตัวแปรดังนี้

ตัวแปรต้น ได้แก่ ปัจจัยภายใน ประกอบด้วย 1) ด้านการจัดการทรัพยากรมนุษย์ (พิชิต เทพวรรณ, 2554) 1.1 การสรรหาและคัดเลือกบุคลากร 1.2 การฝึกอบรมและพัฒนาบุคลากร 1.3 การประเมินผลงาน 1.4 การบริหารค่าตอบแทน 2) ด้านการบริหารจัดการ (วันชัย มีชาติ, (2557) 2.1 การวางแผนด้านกลยุทธ์ 2.2 โครงสร้างองค์กร 2.3 กระบวนการ

ทำงาน 2.4 การควบคุมและประเมินผลการดำเนินงาน

ปัจจัยภายนอก ประกอบด้วย1) ด้านการแข่งขัน 2) ด้านเทคโนโลยี

ปัจจัยของผู้ประกอบการ ประกอบด้วย
1) ขนาดขององค์กร

ตัวแปรตาม ได้แก่ ความสามารถในการบริหารเพื่อเข้าสู่เศรษฐกิจดิจิทัล

ขอบข่ายการวิจัย

วิธีการวิจัย

ผู้วิจัยดำเนินการตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. เลือกหัวข้องานวิจัยและกำหนดประเด็นปัญหา
2. กำหนดวัตถุประสงค์การวิจัยเพื่อให้ได้ขอบเขตของการวิจัยที่ชัดเจนรวมถึงประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับตามวัตถุประสงค์และตั้งสมมติฐานงานวิจัย
3. กำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
4. สร้างเครื่องมือวิจัย แบบสอบถาม (Questionnaire) สำหรับเก็บข้อมูลการวิจัยเชิงปริมาณ
5. ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง (Sample) โดยการส่งทาง E-Mail Survey ตามที่ได้จากการเลือกตัวอย่าง
6. วิเคราะห์และแปลผลข้อมูลจากแบบสอบถามที่ได้จากการเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง

7. เขียนรายงานการวิจัยและนำเสนอข้อมูล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรของการดำเนินการวิจัยในครั้งนี้ ได้แก่ ผู้ประกอบธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมภาคธุรกิจบริการ ในเขตภาคกลาง จำนวน 267,194 องค์กร (สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม(สสว.), 2564)

กลุ่มตัวอย่าง (Sample Size) ผู้วิจัยผู้วิจัยจะทำการสุ่มตัวอย่างโดยใช้ข้อมูล 1 คนต่อการสำรวจใน1องค์กร ในกลุ่มตัวอย่างผู้วิจัยใช้วิธีการคำนวณ โดยใช้สูตรของทาโร่ ยามาเน่ (Yamane, T. 1973) มีระดับความเชื่อมั่นอยู่ที่ 0.05 และสัดส่วนของความคลาดเคลื่อนที่ยอมให้เกิดขึ้นได้เท่ากับ 5% ได้ขนาดของกลุ่มตัวอย่างจำนวน 400 ตัวอย่าง

การสุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษารั้งนี้เป็นการสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive sampling) โดยใช้แบบสอบถามเก็บรวบรวมข้อมูล โดยเลือกกลุ่มตัวอย่างเฉพาะ ได้แก่ผู้ประกอบการ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมภาคธุรกิจบริการ ในเขตภาคกลาง

เครื่องมือ/วิธีการรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยใช้เครื่องมือวิจัยในการเก็บรวบรวมข้อมูลปฐมภูมิ (Primary Data) โดยใช้แบบสอบถาม (Questionnaire) ดังมีรายละเอียดต่อไปนี้ แบบสอบถาม ผู้วิจัยได้กำหนดลักษณะ

ของเครื่องมือและการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยไว้โดยลักษณะของแบบสอบถาม ผู้วิจัยได้วางกรอบแนวทางการสร้างคำถามตามตัวแปรและประเด็นปัญหาของการวิจัย ส่วนที่ 1 เป็นแบบสอบถามข้อมูลพื้นฐานทั่วไปเกี่ยวกับสถานะของผู้ประกอบการ จำแนกตามจำนวนพนักงานทั้งหมดในกิจการที่ส่งผลต่อความสามารถในการบริหารเพื่อก้าวสู่เศรษฐกิจดิจิทัล ส่วนที่ 2 ข้อมูลระดับของความสามารถในการบริหารเพื่อก้าวสู่เศรษฐกิจดิจิทัล ในด้านศักยภาพการผลิต ด้านศักยภาพการจัดการห่วงโซ่อุปทาน และด้านศักยภาพการตลาดโดยลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มีคำถามจำนวน 9 ข้อ โดยใช้มาตรวัดแบบลิเคิร์ต (Likert's Scale) และส่วนที่ 3 เป็นแบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยภายในด้านการจัดการทรัพยากรมนุษย์ และด้านการบริหารจัดการ ปัจจัยภายนอกด้านการแข่งขันและด้านเทคโนโลยี และปัจจัยของผู้ประกอบการด้านจำนวนพนักงาน ที่ส่งผลต่อความสามารถในการบริหารเพื่อก้าวสู่เศรษฐกิจดิจิทัล

การรวบรวมข้อมูลผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยดำเนินการ ดังนี้

ข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Data) ผู้วิจัยทำการรวบรวมข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Data) จาก ตำรา เอกสาร รายงาน บทความ บทวิเคราะห์ สถิติ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จากแหล่งต่าง ๆ อาทิ เช่น ห้องสมุดตามมหาวิทยาลัยต่างๆ และเว็บไซต์ของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

ข้อมูลปฐมภูมิ (Primary Data) ผู้วิจัยทำการเก็บรวบรวมข้อมูลปฐมภูมิ (Primary Data) ด้วยวิธีการสำรวจ (Survey Method) โดยใช้เครื่องมือการวิจัย คือแบบสอบถาม (Questionnaire)

การวิเคราะห์ข้อมูล

หลังจากเก็บข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามเรียบร้อยแล้ว ผู้วิจัยจะดำเนินการดังต่อไปนี้

สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistic) ได้แก่ การวิเคราะห์ข้อมูลจากจำนวนแบบสอบถามที่มีการตอบกลับ เพื่ออธิบายข้อมูลทั่วไปของ กลุ่มตัวอย่างโดยการหาค่าร้อยละ (Percent)

การวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามส่วนที่ 1 เพื่ออธิบายข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับสถานะของผู้ประกอบการคือ ตำแหน่งงาน ปัจจุบัน เพศ ระดับการศึกษาสูงสุด ประเภทกิจการ จำนวนพนักงาน และระยะเวลาในการดำเนินการที่ส่งผลต่อความสามารถในการบริหารเพื่อก้าวสู่เศรษฐกิจดิจิทัลโดยการหาค่าร้อยละ (Percent)

การวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามส่วนที่ 2 เพื่อหาระดับของความสามารถในการบริหารเพื่อก้าวสู่เศรษฐกิจดิจิทัล ในด้าน

ศักยภาพการผลิต ด้านศักยภาพการจัดการห่วงโซ่อุปทานและด้านศักยภาพการตลาดโดยการหาค่าความถี่ (Frequency) ค่าร้อยละ (Percent) ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

การวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามส่วนที่ 3 เพื่ออธิบายข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยภายในด้านการจัดการทรัพยากรมนุษย์และด้านการบริหารจัดการ ปัจจัยภายนอกด้านการแข่งขันและด้านเทคโนโลยี ที่ส่งผลต่อความสามารถในการบริหารเพื่อก้าวสู่เศรษฐกิจดิจิทัล โดยการหาค่าความถี่ (Frequency) ค่าร้อยละ (Percent) ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

สถิติเชิงอนุมาน (Inferential Statistics) ได้แก่ การวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามส่วนที่ 1 และส่วนที่ 2 เพื่อเปรียบเทียบระดับของความสามารถในการบริหารเพื่อก้าวสู่เศรษฐกิจดิจิทัล จำแนกตามจำนวนพนักงานทั้งหมดในกิจการโดยใช้การวิเคราะห์ การแจกแจงแบบเอฟ (F-Test) การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-Way ANOVA) และใช้ Scheffe Analysis วิเคราะห์ความแตกต่างเป็นรายคู่ (Post hoc) อีกครั้งเพื่อตอบสมมติฐาน การใช้การวิเคราะห์ การแจกแจงแบบเอฟ (F-Test) เนื่องจากตัวแปรต้นอยู่ที่มาตราแบบนามบัญญัติ และตัวแปรตามอยู่ในมาตราแบบอันตรภาคชั้น

การวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามส่วนที่ 2 และส่วนที่ 3 เป็นการวิเคราะห์ที่ละเอียดของปัจจัยภายในด้านการจัดการทรัพยากรมนุษย์และด้านการบริหารจัดการ ปัจจัยภายนอกด้านการแข่งขันและด้านเทคโนโลยี ที่ส่งผลต่อความสามารถในการบริหารเพื่อก้าวสู่เศรษฐกิจดิจิทัลใช้วิธีการทดสอบค่าเอฟ (F-Test) ด้วยการวิเคราะห์ความถดถอยเชิงเส้น (Linear Regression Analysis) เพื่อตอบสมมติฐาน

ผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์ความคิดเห็นเกี่ยวกับความสามารถในการบริหารเพื่อก้าวสู่เศรษฐกิจดิจิทัล พบว่า ผู้ประกอบการมีความคิดเห็นเกี่ยวกับความสามารถในการบริหารเพื่อก้าวสู่เศรษฐกิจดิจิทัลโดยภาพรวมเฉลี่ยเท่ากับ 4.27 หรือมีความคิดเห็นระดับมากที่สุด โดยความสามารถในการบริหารเพื่อก้าวสู่เศรษฐกิจดิจิทัล ด้านศักยภาพการตลาดมีระดับความคิดเห็นสูงสุดโดยเฉลี่ย 4.34 รองลงมาคือด้านศักยภาพการผลิตที่ค่าเฉลี่ย 4.28 และด้านศักยภาพการจัดการห่วงโซ่อุปทานที่ค่าเฉลี่ย 4.20 ตามลำดับ โดยจำแนกมีค่าเฉลี่ยในแต่ละด้านดังนี้ ด้านศักยภาพการผลิต มีหน่วยงานที่รับผิดชอบในการประสานงานกับลูกค้าเกี่ยวกับการผลิตและส่งมอบผลิตภัณฑ์ ค่าเฉลี่ย 4.44 และมีการ

ควบคุมคุณภาพของวัตถุดิบ สินค้าในกระบวนการผลิตและสินค้าสำเร็จรูป มีค่าเฉลี่ย 4.41 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด ส่วนหน่วยงานมีบุคลากรที่ทำงานในกระบวนการ ผลิตซึ่งได้รับการฝึกอบรมและพัฒนาทักษะ และนำเทคโนโลยี และเครื่องมือที่ทันสมัยมาใช้ในการเพิ่มประสิทธิภาพในกระบวนการผลิตมีค่าเฉลี่ย 3.95 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ด้านด้านศักยภาพการจัดการห่วงโซ่อุปทาน มีการบริหารความสัมพันธ์ที่ดีและรับฟังความคิดเห็นจากลูกค้า เพื่อการปรับปรุงและพัฒนาผลิตภัณฑ์ให้มีคุณภาพและตรงตามความต้องการของลูกค้าอยู่เสมอ มีค่าเฉลี่ย 4.54 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด ส่วนการบริหารความสัมพันธ์ที่ดีกับคู่ค้า มีการแลกเปลี่ยนและพัฒนาเทคโนโลยีร่วมกันเพื่อปรับปรุงคุณภาพของวัตถุดิบอยู่เสมอ มีค่าเฉลี่ย 4.17 และมีการให้ความรู้ด้านการจัดการห่วงโซ่อุปทานแก่บุคลากรอย่างทั่วถึง และนำความรู้สมัยใหม่มาบริหารจัดการด้านสินค้าคงคลัง มีค่าเฉลี่ย 3.85 ทั้ง 2 ข้อ มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก และด้านศักยภาพการตลาด ผลิตภัณฑ์ของบริษัทเป็นไปตามมาตรฐานที่กำหนดและตรงตามความต้องการของลูกค้า มีค่าเฉลี่ย 4.48 และหน่วยงานที่สื่อสารกับลูกค้าด้านข้อมูลผลิตภัณฑ์ การส่งมอบ การรับประกัน สินค้าและการบริการหลังการขาย มีค่าเฉลี่ย

4.37 ระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด มีนโยบายด้านการลดต้นทุนเพื่อกำหนดราคาผลิตภัณฑ์ให้ได้เปรียบคู่แข่ง มีค่าเฉลี่ย 4.19 ระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก

จากการวิเคราะห์ระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยภายในและภายนอกที่ส่งผลต่อความสามารถในการบริหารเพื่อก้าวสู่เศรษฐกิจดิจิทัล พบว่า ปัจจัยภายในโดยรวมมีค่าเฉลี่ย 3.90 ระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก โดยด้านการจัดการทรัพยากรมนุษย์มีค่าเฉลี่ย 3.84 ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้ การสรรหาและคัดเลือกบุคลากร มีขั้นตอนการสรรหาบุคลากรที่ชัดเจนมีค่าเฉลี่ย 3.95 มีบุคลากรที่มีทักษะในการสรรหามีค่าเฉลี่ย 3.81 มีความโปร่งใสในการสรรหาและคัดเลือกบุคลากรที่มีศักยภาพมีค่าเฉลี่ย 4.04 มีจำนวนผู้ที่เข้ามารับการสรรหามากเพียงพอมีค่าเฉลี่ย 3.75 สรรหาบุคลากรได้ตรงกับความต้องการมีค่าเฉลี่ย 3.76 การฝึกอบรมและพัฒนาบุคลากร ขั้นตอนการพัฒนาบุคลากรที่ชัดเจนมีค่าเฉลี่ย 3.86 มีการพัฒนาบุคลากรในทุกระดับมีค่าเฉลี่ย 3.88 มีอุปกรณ์และเครื่องมือที่เหมาะสมในการพัฒนาบุคลากรมีค่าเฉลี่ย 3.71 มีการส่งเสริมการพัฒนาความสามารถอยู่เสมอมีค่าเฉลี่ย 3.90 กระบวนการฝึกอบรมและพัฒนาบุคลากรเป็นประโยชน์และสอดคล้องกับความต้องการของบริษัทของท่านมีค่าเฉลี่ย 3.90 การประเมินผลงานมีกระบวนการประเมินผล

การปฏิบัติงานอย่างชัดเจนมีค่าเฉลี่ย 3.91 มีการประเมินผลการปฏิบัติงานของบุคลากรอย่างมีประสิทธิภาพมีค่าเฉลี่ย 3.84 มีการประเมินผลงานตามระยะเวลาที่เหมาะสมมีค่าเฉลี่ย 3.89 มีการประเมินผลงานของบุคลากรและมีการเสนอแนะข้อการพัฒนาและปรับปรุงอย่างเหมาะสมมีค่าเฉลี่ย 3.78 ผลของการประเมินผลงานของบุคลากรได้ถูกนำไปพิจารณาการบริหารค่าตอบแทนและการปรับเลื่อนขั้นมีค่าเฉลี่ย 3.89 การบริหารค่าตอบแทนมีการจ่ายค่าตอบแทนตามตำแหน่งงานอย่างเหมาะสมมีค่าเฉลี่ย 3.69 มีการจ่ายค่าตอบแทนตามโครงสร้างเงินเดือนของตลาดมีค่าเฉลี่ย 3.78 มีข้อกำหนดการบริหารค่าตอบแทนอย่างชัดเจนมีค่าเฉลี่ย 3.75 มีการจ่ายค่าตอบแทนที่แตกต่างกันตามความสามารถมีค่าเฉลี่ย 3.57 มีการบริหารค่าตอบแทนที่เป็นไปตามกฎหมายมีค่าเฉลี่ย 4.18 ด้านบริหารจัดการ มีค่าเฉลี่ย 3.96 ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้ การวางแผนด้านกลยุทธ์มีการกำหนดทิศทางและวางแผนนโยบายด้านกลยุทธ์อย่างชัดเจนมีค่าเฉลี่ย 4.05 มีการกำหนดเป้าหมายการทำงานอย่างชัดเจนมีค่าเฉลี่ย 4.10 มีการระบุผู้รับผิดชอบในการดำเนินการตามทิศทางที่วางไว้อย่างชัดเจนมีค่าเฉลี่ย 4.02 มีการติดตามและประเมินผลการกำหนดทิศทางอย่างเป็นระบบมีค่าเฉลี่ย 3.88 มีการปรับกลยุทธ์ด้านการบริหารจัดการ

ให้เหมาะสมอยู่เสมอมีค่าเฉลี่ย 3.94 โครงสร้างขององค์กรมีการจัดโครงสร้างการบริหารที่ชัดเจนมีค่าเฉลี่ย 4.04 มีการจัดโครงสร้างบริหารแบบแนวนราบเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการบริหารมีค่าเฉลี่ย 3.84 มีการกระจายอำนาจการบริหารตามลำดับขั้น มีค่าเฉลี่ย 3.94 มีบุคลากรที่เพียงพอต่อการดำเนินธุรกิจให้มีประสิทธิภาพมีค่าเฉลี่ย 3.74 มีการทบทวนโครงสร้างองค์กรเพื่อความเหมาะสมต่อสถานการณ์มีค่าเฉลี่ย 3.89 กระบวนการทำงานมีกระบวนการดำเนินงานที่ชัดเจนมีค่าเฉลี่ย 4.05 มีขั้นตอนการทำงานที่มีประสิทธิภาพมีค่าเฉลี่ย 4.04 ส่งเสริมให้มีการสื่อสารแบบสองทางมีค่าเฉลี่ย 3.95 มีการส่งเสริมการทำงานเป็นทีมมีค่าเฉลี่ย 4.12 มีแผนสำรองในกรณีที่ผลการดำเนินงานไม่เป็นไปตามเป้าหมายมีค่าเฉลี่ย 4.01 การควบคุมและประเมินผลการดำเนินงานมีการควบคุมการทำงานให้บรรลุตามเป้าหมายมีค่าเฉลี่ย 4.11 มีกระบวนการการรายงานผลการดำเนินงานอย่างมีประสิทธิภาพมีค่าเฉลี่ย 4.08 มีบุคลากรที่มีความรู้ด้านการควบคุมและประเมินผลการดำเนินงานมีค่าเฉลี่ย 3.84 นำข้อมูลผลการดำเนินงานมาวิเคราะห์เพื่อปรับปรุงการดำเนินงานอย่างสม่ำเสมอมีค่าเฉลี่ย 3.91 มีการนำเทคโนโลยีสมัยใหม่มาใช้ในการควบคุมการทำงานมีค่าเฉลี่ย 3.73 ส่วนปัจจัยภายนอกโดยรวมมีค่าเฉลี่ย 3.87

ระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ปัจจัยด้านการแข่งขันภายในอุตสาหกรรมมีค่าเฉลี่ย 4.04 ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้ ผลิตภัณฑ์ของบริษัทท่านมีความสามารถในการแข่งขันด้านราคากับคู่แข่ง 3.89 มีระดับคุณภาพของผลิตภัณฑ์ที่สูงกว่าคู่แข่งมีค่าเฉลี่ย 4.05 มีกระบวนการผลิตที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมมีค่าเฉลี่ย 4.30 มีการพัฒนาและออกแบบผลิตภัณฑ์ให้เหนือกว่าคู่แข่งอยู่เสมอมีค่าเฉลี่ย 3.91 การแข่งขันกับสินค้าทดแทนกับสินค้าทดแทนมีค่าเฉลี่ย 3.57 แยกเป็นรายข้อพบว่า จำนวนคู่แข่งของสินค้าทดแทน มีจำนวนน้อยราย ซึ่งสร้างความได้เปรียบให้กับอุตสาหกรรมมีค่าเฉลี่ย 3.58 ผลิตภัณฑ์ของอุตสาหกรรมมีความสามารถในการแข่งขันด้านราคากับสินค้าทดแทนมีค่าเฉลี่ย 3.67 อุตสาหกรรม มีระดับคุณภาพของผลิตภัณฑ์ที่สูงกว่าสินค้าทดแทนมีค่าเฉลี่ย 3.64 ผลิตภัณฑ์ของอุตสาหกรรมและชิ้นส่วนประกอบมีกระบวนการผลิตที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมสูงกว่าสินค้าทดแทนมีค่าเฉลี่ย 3.61 อุตสาหกรรม และชิ้นส่วนประกอบมีการพัฒนาและออกแบบผลิตภัณฑ์ให้เหนือกว่าสินค้าทดแทน อยู่เสมอมีค่าเฉลี่ย 3.62 ปัจจัยด้านเทคโนโลยีมีค่าเฉลี่ย 3.97 มีรายละเอียดดังนี้ ผลิตภัณฑ์ของบริษัทท่านได้ถูกนำไปใช้ในเทคโนโลยีด้าน Cloud Computing มีค่าเฉลี่ย 4.03 ผลิตภัณฑ์ของบริษัทท่านเป็นที่ยอมรับในกลุ่มลูกค้าที่ใช้ระบบ Cloud Computing

มีค่าเฉลี่ย 4.05 ผลิตภัณฑ์ของบริษัทท่านมีการพัฒนาทางด้านเทคโนโลยีให้ตอบสนองความต้องการของเทคโนโลยีระบบ Cloud Computing มีค่าเฉลี่ย 4.01 มีนักวิจัยและพัฒนาผลิตภัณฑ์ด้านเทคโนโลยีที่มีความรู้ความสามารถเพียงพอ มีค่าเฉลี่ย 3.81 มีการพัฒนาผลิตภัณฑ์ร่วมกับคู่ค้าและลูกค้าเพื่อทำให้ผลิตภัณฑ์สนองตอบต่อความต้องการที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ด้านเทคโนโลยีมีค่าเฉลี่ย Cloud Computing 3.95 ปัจจัยภายนอกทั้ง 3 ด้านมีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก โดยภาพรวมทั้งปัจจัยภายในและภายนอกมีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่ค่าเฉลี่ย 3.88

ผลการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์ความถดถอยเชิงพหุ (Multiple Regression Analysis) ด้วยวิธีการนำเข้าตัวแปรแบบ Enter ของปัจจัยภายในและปัจจัยภายนอก ซึ่งประกอบไปด้วยตัวแปรอิสระ 4 ตัวแปร ได้แก่ ปัจจัยภายในด้านการจัดการทรัพยากรมนุษย์ ด้านการบริหารจัดการ ปัจจัยภายนอกด้านการแข่งขัน และด้านเทคโนโลยี ส่งผลต่อความสามารถในการบริหารเพื่อก้าวสู่เศรษฐกิจดิจิทัล พบว่า มีตัวแปรอิสระเพียง 3 ตัวแปรที่ส่งผลต่อความสามารถในการบริหารเพื่อก้าวสู่เศรษฐกิจดิจิทัล ได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งประกอบด้วย ปัจจัยภายในด้านการจัดการทรัพยากรมนุษย์ ด้านการบริหารจัดการ และปัจจัยภายนอกด้านเทคโนโลยี

ผลการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์ความถดถอย (b) สามารถเขียนสมการทำนายความสามารถในการบริหารเพื่อก้าวสู่เศรษฐกิจดิจิทัล ในรูปคะแนนดิบได้ดังนี้

ความสามารถในการบริหารเพื่อก้าวสู่เศรษฐกิจดิจิทัล = $1.899 + 0.150$ การจัดการทรัพยากรมนุษย์ + 0.348 การบริหารจัดการ + 0.105 เทคโนโลยี ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.01 ตัวแปรปัจจัยภายในด้านการจัดการทรัพยากรมนุษย์ สามารถทำนายความสามารถในการบริหารเพื่อก้าวสู่เศรษฐกิจดิจิทัล อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 มีค่าสัมประสิทธิ์ความถดถอย (b) เท่ากับ 0.150 หมายความว่า หากคะแนนด้านการจัดการทรัพยากรมนุษย์ เพิ่มขึ้นเท่ากับ 1 หน่วย จะทำให้ความสามารถในการบริหารเพื่อก้าวสู่เศรษฐกิจดิจิทัล เพิ่มขึ้น 0.150 หน่วย เมื่อควบคุมตัวแปรอื่นให้คงที่

ตัวแปรปัจจัยภายในด้านการบริหารจัดการ สามารถทำนายความสามารถในการบริหารเพื่อก้าวสู่เศรษฐกิจดิจิทัล อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 มีค่าสัมประสิทธิ์ความถดถอย (b) เท่ากับ 0.348 หมายความว่า หากคะแนนด้านการบริหารจัดการ เพิ่มขึ้นเท่ากับ 1 หน่วย จะทำให้ความสามารถในการบริหารเพื่อก้าวสู่เศรษฐกิจดิจิทัล เพิ่มขึ้น 0.348 หน่วย เมื่อควบคุมตัวแปรอื่นให้คงที่

ตัวแปรปัจจัยภายนอกด้านเทคโนโลยี สามารถทำนายความสามารถในการบริหารเพื่อก้าวสู่เศรษฐกิจดิจิทัล อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 มีค่าสัมประสิทธิ์ความถดถอย (b) เท่ากับ 0.105 หมายความว่า หากคะแนนด้านเทคโนโลยี เพิ่มขึ้นเท่ากับ 1 หน่วย จะทำให้ความสามารถในการบริหารเพื่อก้าวสู่เศรษฐกิจดิจิทัล เพิ่มขึ้น 0.105 หน่วย เมื่อควบคุมตัวแปรอื่นให้คงที่

ทั้งนี้หากควบคุมให้ตัวแปรอิสระทุกตัวมีค่าเท่ากับศูนย์ ค่าความสามารถในการบริหารเพื่อก้าวสู่เศรษฐกิจดิจิทัล จะมีค่าเท่ากับ 1.899 หน่วย ความสามารถในการบริหารเพื่อก้าวสู่เศรษฐกิจดิจิทัล

อภิปรายผล

ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสามารถในการบริหารเพื่อก้าวสู่เศรษฐกิจดิจิทัล ได้ดังนี้

ปัจจัยภายในด้านการจัดการทรัพยากรมนุษย์ พบว่า ส่งผลต่อความสามารถในการบริหารเพื่อก้าวสู่เศรษฐกิจดิจิทัล ซึ่งสอดคล้องกับ วารุณี กุลรัตนาวิจิตรา (2560) ที่ได้ศึกษาปัจจัยด้านนวัตกรรมทางธุรกิจส่งผลต่อการดำเนินงานของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (ประเภทบริการ) จากผลการวิจัยพบว่า ความคิดเห็น ในภาพรวมจัดอยู่ในเกณฑ์มากที่สุดโดยเรียงลำดับดังนี้ ด้านสารสนเทศ ด้านกระบวนการ ด้านการวางแผน ด้านคน

และด้านภาวะผู้นำ และสอดคล้องกับ นันทพร ดำรงพงศ์ (2561) ที่ได้ศึกษาปัจจัย ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อความสามารถในการดำเนินธุรกิจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมเพื่อรองรับเศรษฐกิจยุคดิจิทัลในประเทศไทย จากผลการวิจัยพบว่า อิทธิพลทางตรงที่ส่งผลกระทบต่อความสามารถในการดำเนินธุรกิจ คือ ความยั่งยืนของผู้ประกอบการขนาดกลางและขนาดย่อม และเรื่องการพัฒนาผลิตภัณฑ์สำหรับการบริหารทรัพยากรบุคคลนั้นเป็นอิทธิพลทางอ้อมต่อความสามารถในการดำเนินธุรกิจ และสมบูรณ์ คงทองวัฒนาม, ยุวัฒน์ วุฒิเมธี และวันชัย ไพจิตรโรจนา (2558) ที่ศึกษาเรื่อง ต้นแบบประสิทธิภาพการบริหารจัดการของอุตสาหกรรมผลิตชิ้นส่วนไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ในประเทศไทย พบว่า ผู้บริหารส่วนใหญ่เห็นว่าการสรรหา คัดเลือกและพัฒนาบุคลากรเป็นสิ่งที่สำคัญ เนื่องจากบุคลากรเป็นกลไกที่สำคัญในการนำกลยุทธ์แผนงานไปสู่การปฏิบัติ ความรู้ความสามารถและความถนัดของบุคลากรต้องเหมาะสมกับตำแหน่งงานซึ่งถือว่าเป็นหัวใจของการบริหารจัดการทรัพยากรมนุษย์

ปัจจัยภายในด้านบริหารจัดการพบว่า ส่งผลกระทบต่อความสามารถในการบริหารเพื่อก้าวสู่เศรษฐกิจดิจิทัล ซึ่งสอดคล้องกับ นันทพร ดำรงพงศ์ (2561) ที่ได้ศึกษาปัจจัย ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อความสามารถในการดำเนิน

ธุรกิจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมเพื่อรองรับเศรษฐกิจยุคดิจิทัลในประเทศไทย จากผลการวิจัยพบว่า อิทธิพลทางตรงที่ส่งผลกระทบต่อความสามารถในการดำเนินธุรกิจ คือความยั่งยืนของผู้ประกอบการขนาดกลางและขนาดย่อม และเรื่องการพัฒนาผลิตภัณฑ์ สำหรับการบริหารจัดการการตลาดนั้นเป็นอิทธิพลทางอ้อมต่อความสามารถในการดำเนินธุรกิจ และพิเชษฐ์ ไทยนิยม (2559) ที่ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อความพร้อมของอุตสาหกรรมไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์เข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (AEC) พบว่าการบริหารจัดการส่งผลกระทบต่อความพร้อมของกิจการและปัจจุบันบริษัทต่าง ๆ มีการใช้เทคโนโลยีการศึกษาทางไกลมาช่วยในการบริหารจัดการ และการกระจายอำนาจการบริหารซึ่งหมายถึงการให้อำนาจการตัดสินใจแก่พนักงานเพื่อความคล่องตัวในการปฏิบัติงานและใช้การประเมินผลจากผลงานเป็นสิ่งสำคัญและยังเปิดโอกาสให้พนักงานระดับต่าง ๆ ได้แสดงความคิดเห็นเพื่อพัฒนาระบบงานให้ดีขึ้น

ปัจจัยภายนอกด้านเทคโนโลยี พบว่า ส่งผลกระทบต่อความสามารถในการบริหารเพื่อก้าวสู่เศรษฐกิจดิจิทัล ซึ่งสอดคล้องกับ นันทพร ดำรงพงศ์ (2561) ที่ได้ศึกษาปัจจัย ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อความสามารถในการดำเนินธุรกิจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาด

ยอมเพื่อรองรับเศรษฐกิจยุคดิจิทัลในประเทศไทย จากผลการวิจัยได้ว่า ถ้าผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมสามารถเข้าถึงบริการของภาครัฐได้โดยมีระบบเทคโนโลยีช่วยบริหารจัดการ มีเงินทุนหมุนเวียนต้นทุนต่ำ สินค้าที่ผลิตมีคุณภาพได้มาตรฐาน ผู้ประกอบการมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ผลิตภัณฑ์ใหม่ ๆ ให้เกิดความแตกต่าง โดยใช้การตลาดแบบดิจิทัล คือระบบ online หรือ e-commerce ก็จะช่วยให้ธุรกิจสามารถแข่งขันได้ทั่วโลก และยั่งยืนในยุคเศรษฐกิจดิจิทัล และและกนิษฐา ก้องเกียรติยศและไกรชิต สุตะเมื่อง (2556) ที่ศึกษาเรื่อง วิเคราะห์การเตรียมความพร้อมของผู้ประกอบการ SMEs ภาคอุตสาหกรรม การพิมพ์และบรรจุภัณฑ์สู่ทางรอด AEC พบว่า เพื่อเป็นการเตรียมความพร้อมและเสริมสร้างศักยภาพในการพัฒนาระบบการพิมพ์และบรรจุภัณฑ์ ผู้ประกอบการต้อง

ดำเนินการพัฒนาเทคโนโลยีและนวัตกรรมการพิมพ์เพื่อพัฒนาคุณภาพผลิตภัณฑ์ให้ก้าวล้ำนำหน้าอยู่เสมอ เช่น การออกแบบผลิตภัณฑ์เทคโนโลยี ระบบดิจิทัล ระบบซอฟต์แวร์ (Software) และฮาร์ดแวร์(Hardware) การออกแบบเชิงสร้างสรรค์ที่พัฒนาเทรนด์ (Trend) การพิมพ์และนวัตกรรมใหม่ๆ

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาปัจจัยตัวอื่นนอกเหนือจากปัจจัยที่ศึกษาในการวิจัยนี้ที่อาจจะส่งผลกระทบต่อศักยภาพการปรับตัวเพื่อก้าวเข้าสู่ยุคเศรษฐกิจดิจิทัลได้อย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น
2. ควรศึกษาปัจจัยทางด้านเทคโนโลยีสมัยใหม่ที่ถูกนำมาใช้ในมิติต่าง ๆ ของอุตสาหกรรมแต่ละประเภทเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการดำเนินธุรกิจเพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุด

เอกสารอ้างอิง

- กรุงเทพธุรกิจ. (2565). เศรษฐกิจดิจิทัล อนาคตประเทศไทย. สืบค้นเมื่อ 10 กรกฎาคม 2565 จาก <https://www.bangkokbiznews.com/business/1009559>
- นันทพร ดำรงพงศ์. (2561). ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อความสามารถในการดำเนินธุรกิจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมเพื่อรองรับเศรษฐกิจยุคดิจิทัลในประเทศไทย. วารสารวิทยาการจัดการสมัยใหม่, 11(1). 239-255.
- พิชิต เทพวรรณ. (2554). การจัดการทรัพยากรมนุษย์เชิงกลยุทธ์: แนวคิดและกลยุทธ์เพื่อความได้เปรียบทางการแข่งขัน. กรุงเทพฯ: ซีเอ็ดดูเคชั่น.

- พิเชษฐ์ ไทนิยม (2559). ปัจจัยที่ส่งผลต่อความพร้อมของอุตสาหกรรมไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์เข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (AEC). *วารสารมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา*, 9(2). 184-196.
- วันชัย มีชาติ. (2557). *การบริหารองค์การ*. (พิมพ์ครั้งที่ 7). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. หน้า 2-7, 39-40.
- วรุณี กุศลตันาวิจิตรา. (2560). ปัจจัยด้านนวัตกรรมทางธุรกิจส่งผลต่อการดำเนินงานของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (ประเภทบริการ). *สาขาการบริหารเทคโนโลยี*. วิทยาลัยนวัตกรรม มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม(สสว.). (2564). *ภาพรวม SME แยกรายจังหวัด หรือ อุตสาหกรรม*. สืบค้นเมื่อ 10 กรกฎาคม 2565 จาก <https://www.sme.go.th/th/page.php?modulekey=468>
- สมบูรณ์ คงทองวัฒนาม, ยุวัฒน์ วุฒิเมธี และวันชัย ไพจิตรโรจนา. (2558). ต้นแบบประสิทธิภาพการบริหารจัดการของอุตสาหกรรมผลิตชิ้นส่วนไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ (Hard Disk Drive) ในประเทศไทย. *วารสารวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี*, 23(4). 708-719.
- สำนักงานส่งเสริมเศรษฐกิจดิจิทัล. (2563). *สถานการณ์เศรษฐกิจดิจิทัลประเทศไทย*. สืบค้นเมื่อ 10 กรกฎาคม 2565 จาก <https://www.depa.or.th/th/article-view/thailand-digital-economy-glance>
- Yamane, T. (1973). *Statistics: An Introductory Analysis*. (3rd Edition). New York: Harper and Row.